

ла. Али ми смо готови да увек штитимо свога суседа за одржавање независности и тако даље.

Узгред буди речено Цена-бег је том приликом гледао да скине секвестар с некога свог чифлика, па ни у томе није успео. Неко је учинио предлог да му се овом приликом поклони један леп аутомобил. Није ни њега добио. Јер кад неко даје треба и сам да има. А наше је посланство у Тирани имало један отрцани форд (па хајде мало и да се насмејете) који се палио само кад му се одигне од земље задњи точак.

— Така му је нарав, рече једна госпођа из посланства.

После је Бранко Лазаревић донео други, полован истина, али бољи. И њега не би добио да му тамо у гаражи није поскидао неке делове. И онда су рекли: „А, расходован је. Може да иде у Албанију.“

Оно, што Цена-бегу није речено, то је савитљивост пред Италијом. Ми не смемо да провоцирамо, а она би тако схватила сваку нашу сарадњу са Албанијом. Али и ако му није речено, у Тирани се разумело право ствари. И онда су тамо сасвим природно стали да размишљају: кад се ви са дванаест милиона и везама што их имате сагибате пред њом, шта бисмо требали да радимо ми с осам стотина хиљада и без икаквог поузданог ослонца. Томе у прилог ишли су и наши стални савети да њихови односи према Риму буду лојални.

Па ипак се Ахмет Зогу држао целу годину дана. Али је дошла побуна католичких племена. Ми не знамо с коликим је доказима претстављен тај случај као наше дело. И не верујемо да је наше ако ни због чега другог, а оно због оне истине, коју мора имати на уму сваки онај, који води албанску политику. Никад католици нису били у стању да промене режим у тој земљи. Успешне побуне не може бити без Мата, Малесије, Доњег Дебра, Љуме и Хаса. Прве три области држи Ахмет Зогу стално под оружјем да би сваку побуну угушио. Па тако је било и у овој прилици. Људи из она три племена позвати су у Тирану, дат им је по наполеон, два и речено им је: „Идите! Што упљачкате, ваше је!“ И онда су се одиграле страшне сцене с паљењем села, де-